

gives der en modsat Regel med Hensyn til Retten til at lade $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen indestaae. I det første Tilfælde, hvor dog Arvingernes Ret er størst, fordi Brugeren (Fæsteren eller Leieren) er død, enten forinden Sagen kom til Afgjørelse, eller i det Aar, der var forbeholdt ham til Betænkning, der skal det berøve paa Ministeriets Bestemmelse, om Resten af Kjøbesummen kan forblive indestaaende, men i det andet Tilfælde, hvor Vedkommende har vægret sig ved at benytte Retten, der hedder det, skal han være berettiget til at fordrø, at disse $\frac{1}{3}$ skulle indestaae. Det er en Modsetning mellem de to Paragrapher, som ikke forekommer mig begrundet, ligesom jeg ikke skal negte, at, naar man reserverer Arvingerne Ret til senere efter vedkommende Brugers Død at indtræde i dennes Ret, saa er det ikke godt at forstaae, hvorfor denne Ret ikke er forbeholdt ham selv, saalænge han lever. Jeg kan nemlig ikke forstaae Loven anderledes, end at den, der ikke erklærer sig ved det Møde, som holdes Aaret efter at den første Meddelelse er skeet, har derved forspildt sin Ret og kan ikke, selv om han saa Dage efter maatte komme til anden Erkjendelse, fordrø sig Stedet overgivet til Eiendom. Hvis jeg fejler i denne Forstaaelse af Loven, maa jeg ogsaa herom bede mig oplyst; men saa er den vedkommende Paragraph ialtsald ikke heldig redigeret; thi af den kan jeg ikke faae Andet ud, end at den Paagjældende vel er berettiget til allerede i det Aar, der er forbeholdt ham til Betænkning, strax at melde sig og faae Stedet overdraget, men at han taber sin Ret, hvis han ikke gør det i Mødet Aaret efter, hvorimod denne Ret idetmindste for en Deel dukker op igjen for hans Successorer. Naar i § 13 den der omtalte Andeel i Omkostningerne er bestemt efter Hartornet, saa kan dette vel gøres gjældende med Hensyn til Guarde, men vil

ikke kunne finde Anvendelse paa Guse, hvis Tal i dette Tilfælde er langt større end Gaardenes, og det vilde derfor fortjene Overveielse, om man ikke skulde fastsætte, at Omkostningerne skulde bestemmes i Procenter af Kjøbesummen eller af Canon eller af begge Dele tilsammen. Dette er nogle Strebemærkninger, hvortil jeg ved at gjennemlæse Lovforslaget har fundet Anledning, uden at jeg dermed paa nogen Maade vil have sagt, at jeg for mit Vedkommende har seet mig istand til i den korte Tid, der har været os levet, at underkaste Lovforslaget den udtømmende Undersøgelse, som det fortjener. Jeg har imidlertid villet nævne det, fordi jeg troer, at det kan være et praktisk Bidrag til den Erkjendelse, hvori jeg er ganske enig med den første ærede Taler, at det vilde være uforfvarligt af os ikke at undergive Lovforslaget en alvorlig Overveielse, som da maa forberedes gennem et Udvalg. Det gjør mig overordentlig ondt, at jeg ikke kan forfølge for mig selv, at Udsigten til, at Loven vil kunne udfaa i nærværende Sæstion, derved bliver meget ringe. Det havde været mig det Kjæreste, om Regjeringen havde fundet sig foranlediget til ved Sæstionens Begyndelse at forelægge et saadant Lovforslag, eller at dette ialtsald var kommet til os saa betimeligt, at vi havde kunnet tage fat paa Arbeidet med Udsigt til fuldstændig at tilveiebringe det. Jeg tvivler ikke paa, at Landstinget her, som ved saamange andre Leiligheder, vil gjøre sin yderste Effort for, at der for Sagens Forhaling ikke skal paahvile det mindste Stykke af Skyld; men for at fremme et Lovarbejde at opgive den Ret, Landstinget har til en activ Medvirkning ved dets Tilveiebringelse, og vel at mærke, dets Forpligtelse og Ansvar for at have udført ogsaa sin Deel af det Rigsdagens Thing i Forening paaliggende Arbejde, kan jeg ikke troe, at Nogen vil fordrø.